De tijger wierp zich op het paard van den heer Steadily (Blz. 275).

— Neen, sprak de Chinees weer, ze hebben erkend dat uw diamant wel vijftien millioen waard is, maar ze hebben er bij gezegd dat het moeilijk zou wezen om hem te laten bewerken, dat zulks zeer veel geld zou kosten, dat ze misschien lang zouden moeten wachten om een kooper te vinden, dat er dus zeer veel geld aan intrest zou verloren gaan, en meer andere...

Pil onderbrak den koopman:

— ...deugnieterijen meer, om mij te bedriegen en den steen tegen een spotprijs te bekomen.

— Een spotprijs! Negen millioen!

— Tien, hebt ge gezegd.

— Ja, dat willen ze er voor geven, maar ik doe het zaakje af en neem een millioen voor mijn loon.

— He? Wat? Gij neemt een millioen.

— Ja, en als ge 't te veel vindt, moogt ge een anderen koopman zoeken, die u op voordeeliger wijze van den steen afhelpt.

Er heerschte een oogenblik stilte.

Eindelijk vernam de Rosse weer de stem van Peter Pil, die zei:

— Ik zit in uwe handen... Ik heb geen geld meer en moet uwe voorwaarden wel aannemen, maar het is eene echte schurkenstreek!

— Zoo, antwoordde de koopman kalm. Een schurkenstreek, zegt ge. Neem uw steen mede en laat mij met rust.

Weer eene korte stilte.

Pil overwoog wellicht wat hem te doen stond.

Hij sprak:

— Onzin... Kom, laat ons den knoop door-

hakken. Geef mij elf millioen, zeg den kooplieden dat ze er mij twaalf betalen, ge hebt uw commissieloon en we zijn beiden tevreden.

— Negen... We zijn allen te zamen niet bij machte er meer bijeen te krijgen voor deze zaak... En laat ons niet langer daarover redetwisten, want er is niets aan te veranderen.

— Goed! sprak Pil, die plotseling een besluit scheen genomen te hebben.

De steen was verkocht.

Mocht de Rosse dat toelaten?

De rechtmatige eigenaar van den kostbaren diamant was toch Mol, en niemand anders.

Een oogenblik dacht hij na.

Plots was zijn besluit genomen.

Hij sprong recht, liep naar de gordijn die de deuropening afsloot en trad in het vertrek, waar de Chineesche koopman en Pil tegenover elkaar bij een tafel zaten.

De gele man keek met ondervragende blikken den kerel aan, die zoo ongenoodigd in zijne kamer als het ware binnenviel.

Peter Pil herkende natuurlijk den Rosse en, een kreet slakend, wilde hij rechtkomen.

De Rosse sprong echter op ditzelfde oogenblik op hem toe en greep den uitvinder der voedingspastillen bij den baard.

Een hevigen ruk en Pil stond daar met een bloot aangezicht.

De Rosse wierp den baard op de tafel en greep zijnen revolver.

Hij plaatste het wapen op de borst van den onthutsten Pil en zei:

— Een enkele beweging en ik haal den haan over.

— Wat wilt ge van mij? sprak de bedreigde. Wie zijt gij?

— Wat ik wil, zult ge zoo dadelijk vernemen. Wie ik ben, weet gij maar al te best.

— Ik weet integendeel...

— Houd uw mond! beval de Rosse. Om uw geheugen wat op te frisschen en hier dezen heer op de hoogte te brengen, zal ik u zeggen dat ik in dienst ben van den lord Steadily en dus een vriend van zijn bediende Mol, wien gij dezen diamant hebt ontstolen. Waart ge dat allemaal vergeten?

— Ge liegt! riep Pil.

— Zoo! Dan zult ge mij den diamant niet afstaan, om hem aan zijnen rechtmatigen eigenaar terug te zien geven?

— Afstaan!... Nooit!... Ik heb den diamant gevonden.

— Ge hebt hem gestolen!

— Ge liegt! herhaalde Pil.

— Dan zullen we den rechter laten beslissen.

En zich tot den Chinees wendend, die hem in de woning had gebracht, en in de deuropening het tooneel dat werd afgespeeld verbaasd stond af te kijken, sprak hij:

— Mag ik u verzoeken politiedienaars te verwittigen... Als de heer Pil en de steen in verzekerde bewaring zijn, dan kan de heer Steadily, in naam van zijnen knecht, aan de zaak haar beslag doen geven. Te Melbourne kennen ze den heer Pil en zullen ze kostelijke inlichtingen over hem weten te verschaffen.

De Chinees wilde zich verwijderen.

Pil liep op hem toe.

De Rosse richtte weer zijn revolver op den Hollander en riep:

— Geen stap verder, of ik geef vuur!

— Geen politiedienaars... Ik wil niet vluchten, maar dien heer beletten de dienaars te halen.

— Dan wordt ge behandelbaar? Des te beter? En, wat zijt ge van plan te doen?

— Met u te onderhandelen.

— Ge bekent dus dat ge Mol den steen hebt ontstolen?

— Ja, zei Pil.

— Geef hem mij dan weder.

— Zult gij hem Mol teruggeven.

— Twijfelt ge daaraan?

— Al die millioenen aan een ander schenken.

— Ze hooren hem toe.

— Hij zelf heeft den steen gestolen.

— Hij hoorde niemand meer toe en lag begraven in den schoot der aarde.

— Het blijft toch een diefstal!

— Daarover gaan wij nu niet twisten... We verliezen hier al onzen tijd... Geef mij den diamant...

— Laat mij u een voorstel doen.

— Ik luister.

— Laat ons de som deelen.

— Hoe dat?

— Ieder de helft. Dan zijn we nog rijk genoeg. Is het niet dom eene fortuin te laten ontglippen, als ge ze in uwe handen hebt.

— Gij wilt dus geene reden verstaan?... 't Is wel.

En tot den Chinees:

— Haal de gerechtsdienaars.

— Ik geef u de twee derden, zei Pil.

—Den steen moet ik hebben.

— Maar dan heb ik niets meer. Ik heb geen honderd frank meer in mijn bezit... Wat moet ik dan toch gaan doen!

De Rosse dacht een oogenblik na.

— Geef mij den diamant, sprak hij, en zeg mij waar gij hier verblijft... Ik zal trachten van den heer Steadily een paar duizend frank te bekomen en u die brengen...

Peter Pil, die zoo dicht bij de millioenen geweest was, kon er niet toe besluiten zijnen schat los te laten en hij drong nog eens aan:

— Laat ons deelen.

— Begint ge nu weer opnieuw, kreet de Rosse.

— Ge zult later spijt hebben dat ge...

— Ik heb nog nooit spijt gekend, antwoordde de andere. Ik doe wat ik denk dat ik doen moet, en zie ik later in dat ik anders had moeten handelen, dan zeg ik dat het mijn eigen schuld is en ik denk er niet meer aan. Nu vraag ik u voor de laatste maal of ge mij den diamant wilt afstaan of niet. Mijn geduld is ten einde!

— Als ge niet anders wilt...

— Geef!

Pil gehoorzaamde.

Er was geene andere uitkomst.

Voor 't gerecht zou hij ongelijk en daarbij een paar jaren gevang krijgen, want hij kon niet zeggen waar hij den steen gevonden had.

Waren het nu alleen Mol en de Rosse geweest, die hem den schat betwistten, dan zou hij misschien het spel hebben gewaagd, maar tegenover den machtigen Steadily, den gezaghebbenden lord, zou dat een hopelooze strijd zijn.

De tranen, door verbeten spijt en woede ontsproten, rolden hem over de wangen, als hij het doosje, waarin hij den steen bewaarde, aan den Rosse gaf.

— Hier is de diamant.

Meer zegde hij niet, want het kropte hem in de keel.

Hij zonk als verpletterd op een stoel.

De Rosse opende de doos.

— Ik betrouw u wel, zei hij, maar als 't millioenen geldt kan een mensch niet voorzichtig genoeg zijn...

Ja, de steen ligt er in... Uw adres?

— Ik heb hier in de stad geenen woning.

— Zoo... Dan hebt ge er maar eene te kiezen... Op den hoek van deze straat is een Chineesch hotel... Huur daar eene kamer...

— Ik zal er u brengen, zei een der Chineezen.

— Goed, zei Pil.

— Vandaag nog kom ik u daar weer vinden.

— Het gerecht blijft buiten alles.

— Dat beloof ik u.

— En ge brengt mij een paar duizend frank?... Mol zou mij toch wel wat meer mogen geven... Twintig duizend, tien duizend?

— Omdat ge hem zoo vriendelijk hebt behandeld!... Tot straks...

Hij haalde zijnen zakdoek te voorschijn en knoopte er de doos in.

— Allemaal gegroet, sprak hij, en wilde het vertrek verlaten.

Op dit oogenblik rees Pil op, haalde een revolver te voorschijn en wilde op den Rosse een schot lossen...

De Chinees, die achter de tafel zat, had echter die beweging gezien en gaf een stevigen vuistslag op den arm van den scheikundige, zoodat deze een kreet van pijn uitstootte en het wapen op den grond liet vallen...

De Rosse keek om en bemerkte met één oogopslag aan welk gevaar hij ontsnapt was.

Hij trad terug in het vertrek en raapte den revolver op.

En terwijl hij het wapen in zijnen zak borg, sprak hij tot Pil:

— Het is u niet genoeg dief te wezen, ge wilt er nu nog moordenaar bij worden!...

Wanhopend riep de pastillen-uitvinder:

— Mijn diamant!

— Dat verdoemde geld! zei de Rosse... Hoever het een mensch toch brengen kan.

Hij was uiterst kalm gebleven, niettegenstaande hij besefte dat hij aan den dood ontsnapt was.

Hij richtte het woord tot den Chinees, die hem het leven had gered:

— Ik dank u oprecht, dat ge dien nietdeug hebt belet mij omver te schieten.

— 't Was mijn plicht... Mag ik u iets vragen?

— Zeker.

— Als de eigenaar van den steen hem hier verlangt te verkoopen, beveel ik mij aan,

daar ik reeds met verschillende kooplieden heb onderhandeld, om deze zaak af te doen.

— Ik zal het hem zeggen, antwoordde de Rosse.

En tot Pil, die daar als vernietigd stond:

— Wacht mij in het Chineesch hotel.

— Ge zult toch komen!

— Och ja, want ik vergeef u alles! ik begrijp dat het nog al erg is zooveel millioenen kwijt te geraken en ge op zoo'n oogenblik dwaze streken bedrijft.

— Dat is braaf van u, kreet Pil en trad op den Rosse toe.

— Vijf stappen van mij af, zei deze... En tot straks...

Hij verliet het vertrek en de woning van den Chineeschen koopman en stapte haastig voort.

Hij zou willen vliegen hebben, om spoedig in het Coenhotel te wezen.

Hij was trotsch op de daad die hij bedreven had en dacht er niet eens aan den steen te behouden.

Alleen het onthaal dat hij bij zijne gezellen zou genieten, als hij den diamant zou laten zien en aan Mol teruggeven, hield hem bezig.

Als hij in het Coenhotel kwam, vond hij allen aan tafel.

Ze hadden vruchteloos hunnen gezel gezocht en besloten in haast hun maal te verorberen, om dan hunne opzoekingen te hernemen.

Het was dan ook met groote vreugde dat ze hem terugzagen.

— Is dat nu toch een manier van doen! zei Mol. Hadt ge mij nu niet kunnen verwittigen dat ge alleen Batavia wenschtet af te zien.

— Ik had den tijd niet, was het antwoord. Ik had geenszins lust om de stad te bewonderen daar ik iets anders in 't zicht had... Ge zult nooit raden wat.

— Dat geloof ik.

— Het was een man.

— Dat houdt het raadsel even duister.

— Dien wij allen kennen.

— Hier te Batavia!

— Een Europeaan.

— Er loopen er zooveel rond te Batavia... Maar ik ken hier niemand.

— Toch wel.

— Ik geef mij op, zei Mol.

— Hij is met ons op de Zuidpool geweest.

— Dat is nog sterker.

— Dan kan het niemand anders zijn dan Pil, meende Daks.

— Ge hebt hem genoemd, zei de Rosse.

— Gij hebt Pil gezien? kreet Mol.

— Dat hoort ge wel.

— Ge zijt hem nageloopen?

— Ja.

— En ge hebt hem doen aanhouden?

— Neen.

— Gij hebt hem niet doen aanhouden!... Rosse, Rosse, wat hebt ge gedaan!

— Blijf nu eens kalm, en ik zal u verhalen wat er gebeurd is...

En hij vertelde al wat er voorgevallen was sedert hij Mol verlaten had, om Pil te volgen.

— Hier is de steen van de oude gele koningin, zoo besloot hij zijn verhaal.

Hij ontknoopte zijnen zakdoek, haalde de doos te voorschijn en opende ze.

Een kreet van bewondering ontsnapte aller mond.

Alleen Mol kon geen woord spreken, zat daar als levensloos.

De verschillende gedachten dwarrelden zoo dooreen in zijn brein om, dat hij er geen enkel een vasten vorm kon geven.

— Nooit zag ik zulk een prachtigen diamant, zei de heer Steadily, die den steen langs alle kanten bekeek... Ge moogt dien hier bij die Chineesche sjacheraars niet verkoopen, want dan verliest ge er misschien de helft op... Ik heb u een voorstel te doen...

Mol kon eindelijk over zijn spraakvermogen weer beschikken.

Hij stond recht en drukte den Rosse in zijne armen.

— Dank!... Dank!... sprak hij. Dat zal ik nooit vergeten... Gij geeft mij niet alleen mijn schat weder, maar ge bewijst terzelfdertijd dat de schat der Thargomindahs bestaan heeft en ik dus de waarheid heb gesproken... Rosse, dat zal ik nooit vergeten...

En zich tot zijne gezellen wendend:

— Ge ziet nu dat de tempel op Auckland heeft bestaan!... Ge hebt er allen aan getwijfeld en dat maakte mij zoo ongelukkig...

— Wilt ge nu even naar mij luisteren? vroeg de heer Steadily.

— Vergeef me, Mijnheer, maar de blijdschap heeft me zulke zonderlinge stonden doen beleven.

Het was me een oogenblik als ging ik sterven van vreugde, van aandoening...

Mijn hart wilde als uit mijn boezem ontsnappen.

Ik heb zooveel geluk niet beleefd als ik der

diamant uit de gouden godin nam, als nu op dit oogenblik!...

Zeg nu wat ge van mij verlangt... Ge weet dat ik zeker uwen raad zal volgen...

— Ik heb u een voorstel te doen, herhaalde Steadily. Ik zei, dat ge dwaas zoudet handelen, als ge uwen steen in handen van die Chineesche deugnieten leverdet. Zij zouden u voor een paar millioen minstens bedriegen. Ik wil den steen van u koopen.

— Goed, Mijnheer.

— Ik kan natuurlijk de som hier niet betalen, maar ik wil u eenige duizenden op afkorting verschaffen, tot we terug te Londen zijn, waar we den diamant zullen laten schatten en ik u de volle waarde zal geven... Gaat dat?

— Moet ge dat nog vragen, Mijnheer!

— Afgedaan... Ik geloof dat het een schoon bruidsgeschenk voor Miss Victoria zal wezen.

— Geef me dan, om te beginnen, maar tienduizend frank voor Pil, sprak de Rosse tot Mol.

— Ge gaat dien kerel toch geen geld geven! zei Daks. Dat ontbreekt er nog aan... Hij heeft Mol bestolen en u willen dooden!

— Ik heb het beloofd.

— Zoo'n schurk! kreet Janneken. We moeten hem doen aanhouden!

— De Rosse heeft hem geld beloofd en dan moeten wij het hem geven, zei Mol... Ik heb mijn schat terug en op eenige duizenden franken komt het nu toch niet aan! Als de heer Steadily mijne meening deelt, dan moet de Rosse hem de tien duizend franken gaan ter hand stellen.

— Belofte maakt schuld, oordeelde Steadily.

— Zoodra ik gegeten heb, sprak de Rosse, en het geld heb, ga ik Pil opzoeken.

— Ik ga mede, zei Janneken. 't Is een gevaarlijke kerel! Ge moogt niet alleen bij hem gaan.

— Ik vergezel u ook, sprak Daks. Janneken heeft gelijk: vanwege zoo een tot wanhoop gedreven deugniet, moogt ge u aan alles verwachten

— Ik blijf hier, zei Mol, want als ik den schurk te zien moest krijgen, zou ik me zelven niet meester kunnen blijven... Hij heeft me te veel doen lijden...

— Zoodra we hebben gemiddagmaald, sprak Steadily, zal ik u het geld bezorgen... Hoeveel verlangt gij er bij, Mijnheer Mol?

— Eenige honderden franken, Mijnheer, om 't een en 't ander voor de vrienden en voor mij te koopen... Ik wensch in uwen dienst te blijven, tot we in Engeland zijn... Ik geloof dat het de beste schikking is.

— Zooals ge verkiest.

Een paar uren later traden de Rosse, Janneken en Daks in het Chineesch hotel en vonden er Peter Pil die wanhoopte den Rosse nog ooit terug te zien.

— Hier zijn tienduizend frank, zei deze laatste en legde een pakje bankbriefjes vóór den scheikundige op tafel... Ge ziet dat wij eerlijker zijn dan gij!

— Ik dank u, maar ik heb u toch nog iets te vragen... Ik had gehoopt, als ik nog ooit hier iemand van u allen terugzag, dat Mol ook zou gekomen zijn.

— Ge moogt van geluk spreken dat hij ons niet vergezelt... Hij zou u den nek omwringen!

— Ik heb toch eene bede tot hem te richten... Ik smeek hem, in Europa niet bekend te maken wat er met den diamant gebeurd is... Ik heb een oogenblik aan den booze toegegeven, ik ben een dief geworden, maar ik heb nu het grootste berouw over dat misdrijf... En ik zou in Holland als eerlijk man willen terugkeeren... Zult ge hem dat vragen?

— Ja.

— Vaarwel dan.

— 't Is spijtig, zei de Rosse, dat ge zoo'n deugnietenstreek hebt uitgestoken! We zouden allen, die de pool bezocht hebben, kunnen bijeenblijven!

En hij stak hem de hand toe.

— Tot weerziens, zei hij.

Pil drukte innig de hand van den Rosse.

Janneken volgde het voorbeeld van zijnen makker.

Ze hadden toch samen zooveel geleden en meegemaakt dat ze op dit oogenblik zoo geen afscheid van hem konden nemen, als van een wild vreemd mensch.

Daks was zoo spoedig niet te bewegen.

— Vaarwel, zei hij droogweg, en keerde den scheikundige, die hem de hand wilde drukken, den rug toe...

Zij verlieten het hotel...

Steadily had Mol tweeduizend frank gegeven, buiten de tienduizend, die hij hem voor Pil had uitbetaald.

De Brit bevond zich in zijne kamer en keek eenige dagbladen in.

Mol klopte aan en trad binnen.

— Verschooning, Mijnheer, zoo zei hij, maar wij hebben nog een zaakje te regelen.

— Hoedat ?

—Ik heb u zes-honderd-veertig frank te betalen.

— Aan mij !

— Zeker.

De knecht haalde een notaboekje te voorschijn en legde een bladje vol cijfers op de tafel.

— U zal wel zien dat het nauwkeurig berekend is, sprak hij.

De heer Steadily nam het boekje en las:

« Boeten opgelocpen door Mol, wegens vertraging bij het uitoefenen van zijn ambt ».

Daaronder volgden een boel cijfers, met aanduiding van dag en uur waarop de boet werd toegepast.

De lord keek een paar malen van het boekje naar den knecht en van den knecht naar het boekje.

Hij had zijn meester gevonden !

Mol was nog flegmatieker dan de Brit !

Steadily gaf hem het boekje terug en zei kalm en droog:

— 't Is juist...

Hij nam het geld op en stak het in den zak.

Mol boog en verliet de kamer...

HOOFDSTUK XXXV

WAT ER TE BANGKOK GEBEURDE

— Morgen vroeg, zei de heer Steadily, verlaten we Batavia, maar we keeren niet rechtstreeks naar Europa terug.

En, de bedrukte gezichten zijner reisgezellen ziende, voegde hij er bij:

— Ik kan niet naar Londen stoomen, zonder te Bangkok, de hoofdstad van Siam, aan te landen... Hierdoor zal onze reis langer duren en daarom verwittig ik u allen.

Het was Daks die het woord nam:

— Als we zoo blijven van de eene plaats naar de andere varen, weken en weken lang van den goeden weg afwijken, dan zullen we nooit terug in België komen. Ik houd veel van reizen, maar ik heb tegenover Janneken plichten te vervullen en moet er u aan herinneren, dat ginder eene arme moeder op haar kind wacht, dat ze misschien reeds verloren acht en beweent.

— Hebt ge haar dan geen telegram gezonden ?

— Zeker, maar ze heeft er van mij reeds zooveel in dien aard ontvangen, dat ze er wellicht geen geloof meer aan hecht.

— Gij kunt, zoo ge wilt, met de eerste boot die naar Europa vertrekt, Batavia verlaten. Ik kan niet een van u verplichten met mij naar Bangkok te varen.

Er heerschte een oogenblik stilte.

Daks keek Janneken ondervragend aan.

Janneken richtte zijne blikken tot den Rosse, als om zijn raad te vragen.

Mol verbrak de stilte:

— Mag ik u vragen, Mijnheer, hoeveel dagen de reis langer zal duren, als we naar die stad gaan ?

— Een kleine maand.

— Dat is toch zooveel niet !

— Ik heb de gewoonte niet mijne zaken aan anderen toe te vertrouwen, sprak Steadily, maar deze maal wil ik toch eene uitzondering maken aan mijnen stelregel...

Tusschen de brieven en de telegrammen, welke ik hier te Batavia ontvangen heb, is er een van miss Victoria Donsdeele.

Zij maakt mij bekend dat een broeder van haar vader te Bangkok minister is, en draagt mij op hem een bezoek te brengen.

Ik heb te gehoorzamen.

Verzekeren kan ik u, dat ik liever de reis naar Londen zou voortzetten, waar ik de echtgenoot van miss Victoria zal worden, maar, ge zult wel begrijpen dat ik haar verzoek met geen « neen » beantwoorden kan !

— Dan gaan we met u naar Bangkok, zei Janneken, die begreep dat de Brit, alhoewel hij het niet duidelijk wilde zeggen, op hun gezelschap, na al die avonturen welke ze samen beleefd hadden, ten zeerste gesteld was.

— Als Janneken het verlangt, dan heb ik er niets tegen in te brengen, sprak Daks.

— En hoe meer land we te zien krijgen, hoe liever ik het heb, zei de Rosse.

— Naar Bangkok zullen we varen, beaamde Mol.

Des anderdaags verliet de Shakespeare Batavia, kwam zonder ongevallen in de golf van Siam en vóór de hoofdstad van dit Aziatische rijk.

Bangkok, wier naam men kan overzetten als « stad der wilde fruitboomen », is eene merkwaardige stad.

Zij ligt een dertigtal meters van de zee verwijderd, aan eenen stroom, die Menam heet.

Deze stroom is daar ongeveer 400 meters breed en de stad bevindt zich op talrijke eilanden, van kanalen doorsneden.

De aanblik is zeer schilderachtig. Talrijke torens en tempelkoepels rijzen er op, en de meeste gebouwen zijn door heerlijke tuinen omgeven.

De eigenlijke stad is op den linkeroever van de Menam gelegen, en is omringd door een tien meters hoogen muur, van torens en schietgaten voorzien, die haar het uitzicht geven van eene sterke vesting.

Zooals te Venetië had vroeger het verkeer in de straten, langs de kanalen, in gondels plaats. Thans zijn er rijtuigen en zelfs een tramweg.

Een groot gedeelte der bevolking bewoont huizen, gebouwd in de rivier, op vlotten van bamboe, die aan sterke heipalen vastgelegd worden.

De paleizen zijn in Chineeschen stijl opgetrokken.

Het paleis van den koning, die onder den invloed der Europeesche beschaving staat, is met een muur, dertien honderd meters lang, van de andere gebouwen afgesloten.

In dit paleis zijn, buiten de vertrekken van koning en koningin, eene troonzaal, eene rechtszaal, eene bibliotheek, een geschutgieterij, een tuighuis, een paar tempels, stallen voor paarden en olifanten, woningen voor de hovelingen.

In de tempels bevinden zich groote schatten, waaronder zeer kostbare beelden van Boedha.

De bevolking, die ruim 600.000 koppen bedraagt, bestaat voor bijna de helft uit Chineezen, voor een derde uit Siamezen, en verder uit Birmanen, Maleiers, enz.

Er zijn ook Europeanen, die een afzonderlijk gedeelte der stad bewonen.

De nijverheid is, sedert de opening der haven voor vreemde schepen, sterk achteruitgegaan te Bangkok.

Er bestaan rijstpel- en houtzaagmolens en er worden schepen gebouwd.

De handel neemt er aanhoudend in bloei toe.

De ingevoerde waren: katoenstoffen, glas, ijzer, werktuigen, petroleum en zwavelhoutjes komen grootendeels uit Singapore en Hongkong; uitgevoerd naar deze havens worden bijzonderlijk: rijst, teakhout, peper, vee.

Schepen die meer dan duizend ton hebben, kunnen de stad niet bereiken.

Ten noorden van Bangkok ligt op eenen berg de beroemde bedevaartplaats Phrabat, met een door verscheidene muren omgeven klooster.

In een vergulden toren, waarvan de vloer met zilveren platen bedekt is, bevindt zich achter een geheel uit zilver gesmeed hekwerk, de gekende indruk van Boedha's voetstap.

Op den achtergrond staat een standbeeld van dezen god, twee meters hoog, onder een zuiver gouden, met kostbare edelgesteenten versierden troonhemel.

Zoodra ze te Bangkok waren aangekomen, had de heer Steadily zich met eenen brief van miss Victoria naar den oom dezer laatste begeven.

William Donsdeele, zoo heette deze Engelschman, had te Londen eene groote beroemdheid als Staatsman verworven en een paar keeren deel uitgemaakt van een Engelsch ministerie.

Zoo was het gekomen dat de vorst van Siam, die zijn staat min of meer op Europeeschen voet wilde schoeien, den heer Donsdeele verzocht had, tegen eene koninklijke vergoeding, als zijn minister te willen optreden.

De Brit had dit voorstel aangenomen en zulke degelijke hervormingen weten in te voeren, dat de koning van Siam hem met gunsten en weldaden overlaadde, en, als de tijd verstreken was —Donsdeele had zich slechts voor drie jaar verbonden — verdubbelde de vorst zijne wedde, om hem te Bangkok te houden.

De Engelschman had toen op den koning een alles overwegenden invloed.

Steadily werd door den Minister allervriendelijkst ontvangen en uitgenoodigd zich voor een paar dagen in het paleis van Donsdeele te vestigen.

Deze uitnoodiging gold ook zijne gezellen en zoo namen Janneken, de Rosse, Mol en Daks ook hun intrek bij den Siameeschen minister.

Een groot feestmaal werd ter eere van den ontdekker van de Zuidpool door William Donsdeele gegeven, waarop de koning van Siam verscheen.

De vorst toonde zich allerliefst tegenover den Brit en zijne gezellen en op 't einde van het maal noodigde hij Steadiliy uit op eene jachtpartij, die een paar dagen later zou plaats hebben in den omtrek der stad.

— Zouden er hier ook hazen en konijnen rondloopen ? vroeg Mol.

— Ik denk wel, zei Daks, dat het grooter wild zal gelden. Er wordt in deze streken nog al eens jacht gemaakt op tijgers.

— Dat is een buitenkansje voor Mol, sprak de Rosse. Die grijpt de tijgers bij den kop en hij wurgt ze als waren het konijnen.

— Hemel, was 't antwoord van den knecht, ik zou er niet aan houden eene tijgerjacht mede te maken. Als ge zoo'n avontuurtje met een van die wilde dieren hebt beleefd, dan weet ge wat het waard is.

— Ge zult niet het minste gevaar te duchten hebben, meende Daks. Als de koning mede op jacht gaat, zullen de noodige voorzorgen wel genomen zijn.

— Dat lijdt geen twijfel.

— En niemand zegt u, dat het nu juist op tijgers zal wezen dat we zullen uitgaan. Er is hier nog ander wild ook. Als ik me wel herinner hetgeen ik over Siam heb gelezen moeten er hier nog andere pleizante beestjes te vinden zijn, zooals wilde buffels en rhinocerossen en wellicht ook olifanten.

— Die boezemen mij geen vrees in, zei Janneken. Als ge de dieren van de pool van dichtbij hebt gezien, zijn de grootste en de leelijkste die hier kunnen rondloopen nog lieve beestjes.

Vergezeld van Siameesche hovelingen gingen onze helden al de merkwaardigheden van Bangkok bezoeken en mochten ook den tempel van Phrabat bezichtigen.

— Ge zoudt zeggen, zei Daks dat ze hier ook nog al kwistig met onschatbare edelgesteenten omgaan. Zie dien troonhemel eens: 't Is slechts één steen in 'het goud. Zie dat toch eens schitteren en glinsteren!

— Och, sprak Mol, dat is de moeite niet waard! Als ge den tempel der Aucklanders hadt gezien, ge zoudt deze kleine uitstalling niet eens nog een blik gunnen.

— Dat is overdreven!

— Geenszins. Er waren in de schatkamer der Thargomindahs steenen genoeg om zoo honderd troonhemels te versieren en goud genoeg om er zoo honderd te drijven. Trouwens, de grootste diamant hier bedraagt nog 't zesde gedeelte niet van mijnen steen.

— Waar is uw steen ?

— Aan boord van de *Shakespeare* en zoo degelijk weggestopt, dat geen mensch hem zal vinden.

— Ik zou hem daar toch niet laten liggen.

— Waarom niet ?

— Ge kunt nooit weten wat er gebeuren zal.

— Wat zoudt gij er mede doen ?

— Hem overal bij me houden.

— En meêdragen, zeker ?... Ik denk hem veiliger op het schip... De heer Steadily spreekt er overigens borg voor.

— Ge moet toch alle dagen eens gaan zien of er geen onraad is.

Mol keek Daks ondervragend aan.

— Hebt ge soms reden om te gelooven dat de diamant niet veilig aan boord is ?

— Toch niet, maar ik weet dat de voorzichtigheid de moeder is van het diamantkistje, en ge kunt een schat niet genoeg bewaken.

— Ik zal uwen raad volgen. Dagelijks zal ik eens gaan kijken of mijne millioenen er nog ongestoord liggen. Ge hebt gelijk!...

— Als ge wilt ga ik met u mede.

— Aangenomen.

In den namiddag begaven de twee mannen zich aan boord van de *Shakespeare*.

Was het de nieuwsgierigheid die Daks aanzette den knecht naar zijnen schat te drijven ? Beoogde hij een ander doel.

In ieder geval volgde hij Mol op de hielen, als deze zich naar de kajuit van den heer Steadily begaf en, na de deur met den grendel gesloten te hebben, op de knieën plaats nam voor het bed en dit laatste oplichtte, zoodat het recht tegen den wand stond.

Onder de legerstede was eene houten plint, die in gansch de kajuit tegen den vloer rondliep, en deze werd door Mol met veel krachtinspanning, daar ze met nagelen vastzat, verwijderd.

In den wand, achter de plint, vertoonde zich eene kleine opening, nauwelijks groot genoeg om er het doosje met den diamant in te plaatsen.

Mol haalde het voorwerp te voorschijn en toonde Daks, die insgelijks op de knieën was gaan zitten, den kostbaren steen.

— Ge ziet dat de deugniet hier ongestoord slapen kan, zoo sprak hij... Wie zal hem hier komen zoeken ?... Niemand, niet waar ?...

Vindt gij het nu nog noodig, dat ik alle dagen hier kon, om te zien of de schat er nog is?

— Neen, zei Daks, dat is nutteloos.... Ge moogt gerust op uw beide ooren slapen.

— Dat zou ik er wel eens een willen zien doen, kreet Mol.

— Wat?

— Op zijn twee ooren slapen! Ik ben er nooit in gelukt op meer dan één oor te slapen!

Hij schoof het doosje terug in de opening, klopte de plint terug tegen den wand en plaatste het bed weder op zijne plaats.

En beiden verlieten de *Shakespeare*...

De heer Steadily had den minister gevraagd de tijgerjacht des nachts te laten plaats hebben, daar hij gaarne in hinderlaag een paar dezer dieren zou geschoten hebben.

Het antwoord klonk dadelijk weigerend.

— Dat is niet mogelijk, zei Donsdeele, daar de koning aan de jacht deelneemt...Sinds hier Europeanen de Regeering in handen hebben, bestaat er een hofgewoonte, die den vorst verbiedt zich aan het geringste gevaar bloot te stellen...

Hij mag diensvolgens des avonds zijn paleis niet verlaten.

— Zoo, zoo, sprak de Brit, de koning zal dus gewaar worden dat Europa niet alleen goede, maar ook dwaze gewoonten over te nemen geeft... Zoodra hij dan van de beschaving is gaan genieten, heeft hij zijne vrijheid verbeurd!

— Het is noodig, zei de minister, want vroeger dorst de vorst zich nog al eens buiten de stad wagen des avonds en ook des nachts, en, 't is niet van de wilde dieren dat hij het meest te duchten heeft, maar wel van de wilde onderdanen... Bangkok is met alle soorten van menschen bevolkt en daarom is het noodig dat over den persoon van den koning streng worde gewaakt...

— Het is overal hetzelfde: koning, keizer, vorst zijn, eene kroon dragen, is gevaarlijk!

— De grootheid brengt dat mede... Ge begrijpt dus, mijn waarde lord, dat het niet mogelijk is eene nachtelijke jacht op touw te zetten, tenzij gij nog een paar dagen langer te Bangkok wildet vertoeven? Dan zou ik, zonder den koning, eene tijgerjacht kunnen inrichten, op mijne eigendommen en dan doen wij wat we willen.

— Neen, antwoordde Steadily, overmorgen kies ik weer zee... Ge begrijpt dat ik er aan houd zoo spoedig mogelijk te Londen te wezen, waar uwe nicht mij wacht om in het huwelijk te treden.

— Ja, dat versta ik, en ik zeg u dan ook hartelijk dank omdat ge uwe reis hebt onderbroken, alleen om mij namens Victoria te komen groeten.... Misschien komt ge met haar, als ge gehuwd zijt, wel eens tot hier, bij voorbeeld op uwe huwelijksreis, en dan kunnen we 's nachts wel eens een paar roofdieren vangen.... Zie, dat moest ge mij eens stellig beloven. Het is toch gelijk waarheen ge u op uwe huwelijksreis begeeft.

— Siam is nog al ver, lachte Steadily. Nu, ik zou er geen beenen in vinden. Als Victoria er zich niet tegen verzet, dan ziet gij ons toekomend jaar beiden te Bangkok.

— Ge zult mij een groot plezier doen, want het is jaren geleden dat ik mijne nicht nog heb gezien. Ze was nog een klein meisje, toen ik Engeland heb verlaten. Morgen vroeg dus, zoodra de dag in de lucht komt, gelaarsd en gespoord vaardig, niet waar, beste lord... Voor paarden zal ik zorgen en voor de noodige wapens ook.

— Zoo'n tijgerjacht te paard moet toch ook gevaar opleveren...

— Zeker... Voorzichtig zijn is de boodschap... Bij elkaar blijven, niet alleen den tijger achterna zetten, iederen kogel met volle zekerheid naar 't hoofd van 't roofdier zenden.

— Dan is er toch ook gevaar voor den koning?

— Weinig... Vooreerst zal de vorst niet te paard de jacht bijwonen... Hij zal op een zijner olifanten gezeten zijn, en dan in gezelschap van een drietal beproefde officieren, die met vreugde hun leven voor hunnen vorst zouden offeren... En dan volgt hem nog een gansche zwerm dienaars.

— Zoo moet de jacht weinig vreugde medebrengen, als men zoo goed bewaakt, als van uit een versterkt kasteel, den tijger moet schieten.

— Ge zijt koning of ge zijt het niet!

— Dan ben ik nog liever Steadily dan koning van Siam.

— Ik geloof dat ge gelijk hebt.

De gezellen van den lord werden verwittigd dat in den vroegen morgen een paard en wapens hen zou wachten, om aan de tijgerjacht deel te nemen.

Daks kon niet zwijgen van het genoegen dat deze jacht hem zou verschaffen.

— Reeds van in den Congo had ik er zoo eene mede willen maken, zei hij, maar ik heb

nooit de gelegenheid gehad... Wat zonderlinge gevoelens moet men niet hebben, zoo tegenover het machtige roofdier! Ik zou mijn dag van morgen voor geen goud willen geven! Ik ben zeker dat ik eigenhandig een tijger in het stof zal doen bijten...

— Pas maar op dat het niet in uwen bil is, lachte Mol.... Zoo'n tijger ziet niet nauw!

— Juist daarom zal de jacht mij zooveel plezier doen!

— Omdat er in uwen bil kan gebeten worden?

— Neen, omdat er gevaar bij is!

Gewoonlijk speelt het noodlot, als de mensch zoodanig naar iets haakt, hem eene kwade pert, zoodat het hem onmogelijk wordt het verlangde te bekomen of te bereiken.

Dat was ook het geval met Daks.

Des achtermiddags wilde hij wat te snel de trap op, in het paleis van den minister, nam zijn stap te kort, schoof uit en sloeg zijn rechtervoet om.

Dat veroorzaakte hem niet alleen eene vreeselijke smart, want hij vertrok zijn gelaat aanhoudend, als iemand die tandpijn heeft, maar het belette hem nog een stap te gaan.

Zulks scheen hem nog meer smart te doen, dan de omgeslagen voet, en hij jammerde als een kind, omdat hij nu de jacht niet zou kunnen medemaken.

Dat was zoo.

Des anderdaags 's morgens kon Daks zijn been om zoo te zeggen niet bewegen en hij moest te bed blijven, terwijl de anderen zich gereedmaakten om met den vorst van Siam de tijgers in hunne holen te gaan bestoken en dooden.

Een droeviger gelaat dan dat van Daks op dit oogenblik is niet uit te denken.

Zijne gezellen kwamen hem de hand drukken, vooraleer ze wegreden, en hem beklagen ook.

Dat is zoo de gewoonte van de menschenkinderen!... Als iemand leed heeft, dan willen zij hem troosten, en, om dat te doen, komen ze hem over zijnen toestand spreken, de wond opnieuw openrukken of breeder maken, en als ze den sukkelaar dan geruimen tijd op die wijze hebben gepijnigd, laten ze hem met zijne smart alleen, en ze koesteren de stellige overtuiging dat ze hem hebben opgebeurd!

Daks lag te bed, met een kalm gelaat nu, als hadden zijne vrienden hem toch kunnen troosten, en luisterde met gespannen aandacht naar al de geruchten die van buiten tot hem doordrongen.

Als hij de paarden hoorde wegrijden, kwam een glimlach, spoedig onderdrukt, op zijne lippen spelen.

Eenige minuten bleef hij beweegloos.

Dan schelde hij.

Een Siameesch dienaar, die vloeiend Engelsch sprak, verscheen in het vertrek.

— De jagers zijn vertrokken? vroeg hij.

— Ja, heer.

— Zullen ze lang wegblijven?

— Zeker tot dezen namiddag.

— Kunnen ze niet vroeger terugkeeren?

— Neen, want de koning heeft bevolen dat een maal zal worden opgediend in het groote jachtpaviljoen. De jagers zullen dus eerst tegen den avond hier zijn.

— Goed.

De dienaar verliet de kamer.

Daks sprong uit zijn bed en liep naar de deur, die hij met den grendel sloot.

Hij mankte niet eens meer!

Was zijn voet dan zoo plotseling genezen?

De waarheid is, dat Daks zijnen voet niet had verstuikt, slechts dit ongeval had voorgewend om de jagers niet te moeten vergezellen.

Vreesde hij het gevaar van den tocht?

Geenszins, want hij had reeds gevaarlijker oogenblikken beleefd dan eene tijgerjacht er kon opleveren.

Neen, dat voornemen was in hem ontstaan, toen hij met Mol de *Shakespeare* had verlaten, nadat ze waren gaan kijken naar den kostbaren steen.

Langzaam was die gedachte in hem opgekomen.

— Wie dien steen bezit is schatrijk, zoo was het begonnen.

En ik heb de hand slechts uit te steken om hem te vatten.

Hij had die gedachte willen verdrijven.

Ze keerde echter gedurig terug, en hoe meer hij ze wilde verjagen, hoe sterker ze weer in zijn brein drong, en er zich meer en meer in vastankerde.

— Ben ik nu op 't punt krank in de hersenen te worden? zoo vroeg hij zich af.

't Is als eene nachtmerrie die op mij drukt, met meer en meer geweld.

Ik ben toch steeds een eerlijk man geweest!

En nu voel ik een geweldigen aandrang om een dief te worden!

Maar ik ben mij zelf toch meester, ik weet toch wat ik doen en laten moet!

Heb ik dan geen zwaren plicht te vervullen, moet ik Janneken niet bij zijne moeder brengen?

Dan heb ik het doel bereikt, dat ik reeds zoolang najaag.

En ik zal rijk wezen, want ik ben er zeker van dat de gravin mij eene koninklijke belooning zal schenken.

Mag ik nu zoo'n onzeker waagstuk aanvatten, dat op tien kansen er negen van mislukken aanbiedt, en mij voor immer onteerd laat, als een vuige dief!

Daks, jongen, houd u daar niet langer mede bezig.

— Wie dien steen bezit is schatrijk, zoo suisde het weer in zijne ooren.

Het was alsof de geest van het kwaad hem die woorden toefluisterde.

Janneken zal wel door lord Steadily bij zijne moeder gebracht worden.

Dat was inderdaad niet te betwijfelen.

Daks kon dus dien plicht zonder veel achterdocht van zijne schouders schudden.

Maar Mol, die nu millioenen bezat, zou weer een arme duts zijn, er wellicht het verstand bij verliezen, als de steen hem nu weer ontstolen werd, misschien er het leven bij inschieten.

En dat zou Daks op zijn geweten hebben!

Neen, dat niet!

Besloten sprak hij die woorden.

Maar, daar hoorde hij weer de stem van den onbekende, die fluisterde:

— Wie den steen bezit is schatrijk!

Mol had immers den diamant toch ook gestolen.

Eigenlijk hoorde de steen niemand toe.

Hij kon hem onmiddellijk verkoopen en aan Mol een, twee millioen doen ter hand stellen.

Daar kon de knecht toch breed mede leven.

Voor al wat zijn geweten tegen den diefstal opwierp, had de booze geest een afdoende antwoord klaar, en meer en meer kreeg het voornemen van Daks een vasten vorm, langzamerhand kwam hij tot het stellige besluit den diamant te stelen.

Den ganschen nacht kon hij geen oog sluiten en als hij 's morgens, afgemat in 't slaap viel, had hij den strijd opgegeven en besloten met den steen te vluchten.

Het kwaad had hem overwonnen.

Daarom viel hij op de trap en verstuikte zijnen voet, om zijne makkers niet op de jacht te moeten vergezellen...

Als de knecht zijne slaapkamer had verlaten en hij den grendel op de deur had geschoven, begon Daks zich haastig te kleeden.

Hij moest nu trachten onopgemerkt het paleis van de minister te verlaten...

Onopgemerkt is niet noodig, fluisterde de booze geest hem weer toe... Al de makkers zijn ver weg en niemand zal u beletten uit te gaan... Mank een weinig om niet te zeer de aandacht te trekken, en ge kunt u gerust naar de *Shakespeare* begeven...

Daar was niets tegen in te brengen....

Daks nam een gaanstok en hinkte de trap af en buiten de woning, eerbiedig door beambten en dienaars gegroet...

Hij begaf zich naar het bootje, dat hem naar het schip moest brengen.

Zijn plan was gemaakt.

Hij zou den steen uit de kajuit halen en naar Indië vluchten, waar hij zich geruimen tijd in een onbekend oord zou schuil houden.

Als hij er zeker van was dat de anderen naar Europa waren teruggekeerd, zou hij te voorschijn komen, naar China reizen en daar wel het middel vinden om den steen te verkoopen.

Wat hem dan verder te doen stond, dat zouden de omstandigheden uitwijzen.

Gekweld door zijn geweten werd Daks nu niet meer.

Hij was zoo rustig in dat opzicht als ging hij de eerlijkste daad van de wereld bedrijven.

Nochtans was die man steeds een deftig mensch geweest, die nimmer de hand tot het begaan eener oneerlijkheid had geleend.

Nooit zou hij een dief geworden zijn, ware er niet zulke groote som in 't spel geweest.

Millioenen!...

Dat had zijn hoofd op hol gebracht.

Wie iets niet doen wil voor honderdduizend frank, handelt voor tweehonderdduizend, wie voor geen millioen te koop is, laat zich voor twee millioen overhalen; alles hangt af van den prijs, heeft Richelieu gezegd.

Dat is eene groote waarheid.

Daks ondervond dat nu!

Hij kwam aan boord van het schip.

Niet naar de kajuit van Steadily, maar naar zijne eigene kooi begaf hij zich.

Daar viel hij op een stoel, want zijne beenen

waren zwaar als lood geworden, als zouden ze weigeren hem verder te dragen.

Het koude zweet brak hem uit.

Op het laatste oogenblik weifelde hij...

Maar de geest van het kwaad werd toch weer over hem vaardig, en nadat Daks eenigen tijd met het hoofd in de handen had zitten nadenken, sprong hij plots recht en kreet:

— Het moet!

Hij begaf zich naar de kajuit van den lord.

Op den stond dat hij den steen wilde nemen, kwam plotseling eene gedachte in hem op, die hem met vreugde moest vervullen, want zijn betrokken gelaat helderde als bij tooverslag op.

Hij deed de legerstede weer kantelen, zoodat de schuilplaats van den steen onzichtbaar werd en schelde.

Een matroos verscheen.

— Is de kapitein aan boord?

— Ja, Mijnheer.

— En de manschappen.

— Allen, Mijnheer, want lord Steadily heeft bevolen het schip onder stoom te houden, daar hij ieder oogenblik bevel kan geven te vertrekken.

— Opperbest... Vraag den kapitein dat hij even hier kome.

— Ik ga, Mijnheer.

Een paar stonden later bevond de bevelhebber van de *Shakespeare* zich in de kajuit.

— Ga zitten, zei hij, en luister eens met beide ooren naar hetgeen ik u vragen en voorstellen zal.

— Ga uw gang maar, sprak de kapitein.

— Houdt ge veel van lord Steadily?

De bevelhebber keek hem met groote oogen aan, waarin verbazing te lezen was.

— Hoe wilt ge dat beduiden? vroeg hij.

— Of ge veel voor hem over hebt?

— Eene zonderlinge vraag op mijn woord!.. Hij is de eigenaar van de *Shakespeare*, hij betaalt me rijkelijk en ik ben dus zijn dienaar.

— Persoonlijke achting hebt gij voor hem niet?

— Ik ken hem nog niet lang en de betrekkingen die ik met hem heb gelden alleen de reis... Er zijn dagen dat ik niet eens den lord te zien krijg.

— Dus, als de *Shakespeare* een anderen eigenaar had, die u zoo goed betaalde als de heer Steadily, zoudt gij den nieuwen meester even verknocht zijn.

— Verknocht zijn, neen... Trouw zijne bevelen volgen, ja.

— Dat verlangde ik te weten... Ik ben de nieuwe eigenaar van de *Shakespeare*.

— Zoo... Mijne beste gelukwenschen, Mijnheer... Ge hebt er eene mooie en goede boot aan... Ze heeft sinds lang hare proeven afgelegd.

— Ge moet onmiddellijk zee kiezen.

— Hé? Wat? Waarheen?

— Naar Calcutta.

— En de lord en zijne gezellen, blijven die dan te Bangkok?

Daks had zich aan deze vraag verwacht.

— Toch niet... Ik heb te Calcutta eene dringende zaak af te doen... Zoodra ik daar aan wal ben, keert ge naar Bangkok terug, om de anderen aan boord te nemen... Ge komt dan weer naar Calcutta en daar zult ge mij dan weer oppikken, om zoo spoedig mogelijk naar Europa te stoomen... Begrepen?

— Zeker, klonk het antwoord.

— Hoeveel betaalde u de lord, want dat heb ik hem vergeten te vragen.

— Duizend frank per maand.

— Als ge er spoed bij zet en ik in tijds te Calcutta aankom, geef ik er u tweeduizend, tot we te Londen zullen wezen.

— Ik dank u op voorhand, zei de kapitein. Binnen een tiental minuten kan het schip weg. Moet ge nog aan land gaan?

— Neen.

— Dan ga ik de noodige bevelen tot het vertrek geven.

Daks wreef zich de handen.

— Dat gaat opperbest, zoo dacht hij... Eens te Calcutta, dan maak ik mij uit de voeten... En 't zal een slimme kerel zijn, die mij weet te vinden.

Hij glimlachte:

— De rollen zullen dan omgekeerd zijn!... Instede van een detektiverol te spelen, zal ik aan de opzoekingen mijner collega's moeten trachten te ontsnappen! Ik hoop in dat nieuwe beroep meer geluk te hebben dan in het oude!

Als ik nu eens ging slapen?...

Ik heb de laatste twee nachten geen oog kunnen sluiten.

Nu ik niets meer te vreezen heb, zal Morpheus zich wel over mij ontfermen.

Ik trek naar mijne kooi...

Hij wilde de kajuit verlaten maar keerde dadelijk op zijne stappen weer.

— Neen, ik blijf hier... Ik kan evengoed over de kooi van den lord beschikken en dan slaap ik op mijnen schat... Dat is beter.

Hij ontkleedde zich en strekte zich vergenoegd op het bed van Steadily uit.

— Ik zou het gelaat van den lord eens willen zien, dacht hij, als hij van de jacht terug te Bangkok komt en men hem meld dat ik aan boord van de *Shakespeare* ben en het schip onmiddelijk na mijne komst het ruime sop heeft gekozen...

Hij zal wel dadelijk gissen, wat ik in 't schild voer!

En als hij niet vat wat er gaande is, dan zal Mol het hem wel diets maken.

Wat is het leven toch een aardig spel!

Lang bleef hij niet denken...

Eenige minuten later kon men hem van op het dek hooren snorken.

Had hij geweten wat er hem te wachten stond, hij zou zoo rustig niet geslapen hebben.

Het is een groot geluk dat de mensch niet op voorhand weet wat er met hem gebeuren zal, anders had hij nooit een stond rust!

HOOFDSTUK XXXVI

DE TIJGERJACHT EN DE MILLIOENENJACHT

De koninklijke olifant droeg op zijn rug een grooten bak, met sterke riemen vastgesnoerd.

Met fluweel en goud bekleed, en van purperen kussens voorzien, bood deze bak een aangename zitplaats voor den vorst, die er zich kon in uitstrekken en er desnoods een dutje doen, want de dienaars, die gelast waren over zijne veiligheid te waken, zaten dicht bij elkaar gepakt in het tweede gedeelte, bij de wapens en den schietvoorraad.

Door Donsdeele geleid, hadden Steadily, Janneken, Mol en de Rosse zich naar het paleis van den Koning begeven en wachtten binnen den versterkten muur op het verschijnen van den vorst.

Bij hen stonden Siameesche dienaars, die jonge en vurige paarden bij den toom hielden, en naast hen officieren van de wacht van het paleis, die de jachtgeweren, welke de gasten zouden gebruiken, droegen.

Daar verscheen de Koning.

Hij daalde met gezwinden tred van de trappen van zijn paleis af, trad op Donsdeele toe, drukte hem de hand, behandelde Steadily op dezelfde wijze, groette met de hand de andere genoodigden, die diep voor hem bogen en sprak eenige woorden met den geleider van den olifant.

Een kort bevel weerklonk, de olifant zakte op de knieën en geholpen door zijne dienaars klauterde de vorst in den bak.

Het dier richtte zich op en verliet het plein, gevolgd door een tiental gewapende dienaars te paard, en door de genoodigden en officieren die insgelijks hunne rossen bestegen hadden.

Het was een prachtig weder, wel wat te warm voor den vroegen morgen.

Dien dag zou eene groote hitte heerschen.

Er werd geen woord gesproken.

De Europeanen waren opgetogen van bewondering voor het heerlijke landschap dat zich voor hunne oogen ontrolde, met zijne echte Indische gewassen.

De Siameezen spraken niet, omdat ze gewoon waren, als ze den Koning vergezelden, het stilzwijgen te bewaren.

De jachtstoet zette te midden dier algemeene stilte den weg voort ; alleen het getrappel der paarden en het gedreun der logge stappen van den olifant werd gehoord.

Langzamerhand werden de boomen en het struikgewas zeldzamer en maakten plaats voor groote velden met rijst en graan beplant, die zich uitstrekten zoover het oog reiken kon.

— Hoe kan men weten dat er van die wilde dieren hier nestelen of niet? vroeg Janneken.

De vraag was tot den heer Steadily gericht, maar het was Donsdeele die antwoordde :

— Een aantal jachtdienaars speuren de dieren na, zoo sprak hij, en verwittigen den jachtmeester van den Koning dat ze hier of daar het hol van eenen tijger of de aanwezigheid van de buffels hebben opgemerkt... Naar het schijnt huizen er hier in den omtrek nog een half uurtje verder, in een uitgestrekt rietveld, een paar allerprachtigste tijgers, die reeds tal buffels van het omliggende

hebben aangevallen en meegesleurd en ook wel Siameezen schijnen te lusten, want sinds zij in den omtrek op buit loeren, zijn er reeds twee vrouwen, twee kinderen en een jongeling spoorloos verdwenen.

— Dan is het tijd, dat we deze bloeddorstige kerels onder ons schot neerleggen, zei Steadily.

— Meer dan tijd... 't Is daarom dat de Koning besloten heeft op tijgerjacht uit te gaan.. 't Is niet alleen om het genot der jacht dat hij het heeft gedaan, maar ook om de streek van deze wilde dieren, die nog nimmer zich zoover in het bewoonde land hebben gewaagd, te zuiveren.....

— Een goede daad... We zullen den vorst zooveel mogelijk daarin helpen.

— Dat hoort zoo, want uit hoffelijkheid zal hij U het eerste schot overlaten.

— Ik zal ervan gebruik maken.

— Kent ge de legende van Aguthia en den verliefden tijger ?

— Ik heb er zelfs nooit van hooren spreken.

— Als ge er nieuwsgierig naar zijt, zal ik ze U verhalen. 't Zal den weg verkorten.

— Ik wijd u al mijne aandacht.

Ook zijne gezellen deden hunne paarden op stap gaan, naast het rijdier van Donsdeele, en luisterden gretig toe.

— Er was eens een Siameesche landbouwer, zoo begon de broeder van miss Victoria zijn verhaal, die in dienst van een machtig landbezitter te waken had over groote rijstvelden.

De man was gehuwd en door Boedha gezegend met zeven dochters.

De zes oudste zijner kinderen waren alle het evenbeeld hunner moeder, de waardige gezellin van den vlijtigen landbouwer, die slechts in slaven en werken haar genoegen vond.

Zoo ook waren de dochters en als ze twaalf of dertien jaar telden, werkten ze vlijtig mede, zoodat de vader Boedha dankte voor het geluk dat zijne kinderen hem lieten smaken.

De zevende dochter scheen uit een gansch ander geslacht geboren.

Zij had een fijn, welgevormd gelaat, dat noch met dat van hare moeder noch met dat van haar vader de minste gelijkenis vertoonde.

Zij werkte niet en zat gansche dagen buiten het ouderlijke huis, in een rijstveld verborgen, te droomen.

Hare ouders lieten haar begaan omdat ze de jongste was, en aan het jongste kind steeds meer toegelaten wordt dan aan de andere telgen...

Dat is zoo overal, in Siam, als in Engeland.

« De prinses » zoo noemden hare zusters haar, die geen liefde over hadden voor dat droomerige, tengerige meisje, dat niet werken wilde en door vader nimmer op zweepslagen werd ontvangen...

Ze waren jaloersch, afgunst maakte haar slecht...

Een dag was het reeds avond geworden en Aguthia, zoo heette de jongste, was niet in den ouderlijken kring teruggekeerd..

Angstig verbeidden vader en moeder hare terugkomst...

Zij kwam niet.

De nacht viel en de vader besloot met al zijne dienaars het meisje te zoeken.

Als de morgen op zijn gouden wagen uit de poorten van den hemel kwam gereden, zochten ze nog, doch vruchteloos.

Ze vonden niet het minste spoor van de verdwenen dochter.

Een dag verliep en toen het avond werd verscheen Aguthia in de woning.

Afgemat zonk zij op een stoel en bleef sprakeloos vóór zich uitstaren.

— Wat is er gebeurd, mijn kind ? vroeg de moeder. Waar zijt ge zoolang geweest ?

— Ik mag het niet zeggen, zei Aguthia en morgen moet ik weer terug gaan.

— Ik begrijp u niet, Aguthia, sprak de vader,. Aan uwe ouders moogt ge alles toevertrouwen.

— Ja, doch aan hen alleen.

De vader deed een teeken met de hand en de zes oudste dochters verlieten met een boos gezicht en eene hangende lip de woning.

Als ze waren heengegaan herhaalde de moeder hare vraag :

— Waar zijt ge zoolang geweest, Aguthia ?

— Bij den tijger, op de bergen.

— Wat zegt ge ?

— Ja, bij den tijger... Wees niet bekommerd, hij heeft mij geen leed gedaan.

De ouders vroegen zich af of het gedurig droomen en denken soms de hersenen van hun kind had op hol gebracht.

— Ge schijnt me niet te gelooven, sprak het meisje en ik spreek nochtans de zuivere waarheid.

— Dat is toch de taal van een meisje dat zijn verstand nog heeft, sprak de vader.

En tot zijne dochter :

— Verhaal ons wat er voorgevallen is.

— Luister dan, zei Aguthia, op halfluiden toon, als vreesde dat iemand buiten hare ouders hare woorden zou vernemen.

Ik was op den boord van een veld gezeten en keek naar de graanhalmen, die heen en weer werden gewiegd door den wind, toen ik door de hitte slaperig werd in het veld, tusschen en op de stengels ging liggen en de oogen sloot.

Dikwerf heb ik zoo den namiddag doorgebracht en tegen den avond, als de groote warmte langzamerhand verdween, ontwaakte ik dan en keerde met snellen tred huiswaarts.

Deze maal was dit niet het geval en toen ik de oogen opende zag ik boven mij talrijke sterren aan den donkeren hemel.

Het was nacht.

Ik wilde opspringen om naar huis te ijlen, maar als ik overeind zat, hield de schrik mij als tegen den grond gedrukt.

Ik wilde roepen, doch geen geluid kon mijn als toegeknepen gorgel ontsnappen.

Op een paar stappen van mij af, zag ik een grooten tijger.

Het wilde dier lag op den buik uitgestrekt den kop op de voorste pooten rustend.

Met zijne groote glinsterende oogen keek hij mij aan, zonder te verroeren.

Ik kon niet opstaan.

Een oogenblik dat mij een eeuw scheen bleven we zoo, tot de tijger zich oprichtte en op mij toesloop.

Ik dacht dat mijn laatste uur gekomen was.

Hij naderde me en likte me de hand, die aan mijn als lammen arm op den grond lag.

Zijn tong was ruig en 't was alsof hij me het vel van de hand likte.

Ik herwon mijne tegenwoordigheid van geest en met eene groote krachtinspanning gelukte ik er in me half op te richten.

Met een zachten duw van zijn poot wierp hij me terug op den grond.

Ik bleef roerloos en hield mijn adem in.

Als de tijger een mensch dood waant, laat hij hem liggen.

Ik kon echter het dier niet verschalken.

Hij nam mij met de tanden in de zijde — gelukkig alleen bij mijne kleederen — en op een drafje voerde hij mij weg.

Ver heeft hij mij gebracht, want lang duurde de tocht.

Eindelijk voerde hij mij in eene grot, een soort hol in de rotsen, en legde mij daar zacht op den grond.

Nu gaat hij mij verscheuren, dacht ik, en de vrees greep mij weer krachtiger aan, deed me sidderen, deed mijne tanden klapperen.

De tijger ging aan den ingang van het hol liggen, den machtigen kop weder op de voorste pooten latende rusten, en gluurde mij weer met zijne fonkelende oogen aan.

Wat ging er met mij gebeuren...

Hoeveel tijd er verliep kan ik niet zeggen, want elke minuut moet mij eene uur hebben toegeschenen...

Daar hoorde ik plots het gehuil van een tweeden tijger, in de verte, maar het kwam nader en weldra hoorde ik het andere dier in den omtrek van het hol.

Knorrend richtte mijn tijger zich op en keerde zich om...

De andere wilde in de krocht dringen.

Ik geloof dat het dier dat me had opgelicht het hem wilde beletten, want een gevecht ontstond en de woedende kreten der twee tijgers die soms in een gehuil van pijn overgingen, duidden aan dat het er op leven of dood toe ging...

De tweede bekocht het met den dood of sloeg op de vlucht, want weldra hoorde ik niets meer en zag ik dat mijn tijger terug in het hol kwam en zich weder aan den ingang neerlegde...

Hoe de vrees mij ook in hare klauwen gekneld hield, ik sloot de oogen en sliep in of verloor het bewustzijn.

Wat er dan geschied is, weet ik niet meer, maar als ik ontwaakte lag ik weer op de plek nabij het rijstveld, waar ik den tijger de eerste maal gezien had.

Hij lag me weer aan te gluren.

Ik kon mij oprichten en hij belette het mij niet.

Ik keerde huiswaarts en de tijger is mij opgevolgd tot **aan onzen tuin.**

— Dat hebt gij wellicht gedroomd, zei de moeder... Dat is niet mogelijk, Aguthia.

— Het is nochtans gebeurd, moeder.

— Gij hebt twee dagen en twee nachten geslapen in het veld, spak de vader, en het kruid dat u bedwelmd heeft, zal u ook dien leelijken droom hebben ingegeven.

— Het is gebeurd, hield Aguthia aan.

Eene klopjacht werd ingericht, maar nergens was het spoor van eenen tijger te vinden.

De ouders hadden de overtuiging dat hunne

dochter door een diepen slaap in een zwaren droom was gehuld geweest en men sprak over het voorgevallene niet meer.

Aguthia, die in de eerstnavolgende dagen zich niet buiten 's vaders huis had durven wagen, begon nu ook te gelooven dat ze de speelbal van een droom geweest was.

Eene week later, bevond zij zich weer in de velden en toen zij op het punt was, daar de avond ging vallen, huiswaarts te keeren, stond de tijger plots voor haar.

Nu droomde zij toch niet!

Het dier naderde haar en likte hare hand.

Hij boezemde haar nu geen schrik meer in en zij aaide hem over den breeden kop, als ware hij eene kat...

De tijger streek met zijn kop tegen haar arm aan, als wilde hij haar op hare beurt streelen.

Zij ging naar de woning harer ouders en hij drentelde naast haar.

Als ze aan de afsluiting van den tuin gekomen waren, keek hij haar aan, als met smeekende oogen, en Aguthia drukte een zoen op zijn ruig voorhoofd.

Dan trad zij in den tuin en het huisje binnen.

En ze verhaalde wat er nu weer gebeurd was.

— Gij hebt den tijger gezoend, kreet de moeder.

— Ja, antwoordde het meisje, omdat hij zoo lief voor me is en mij een zoen scheen af te smeeken... Maar ik zal het niet meer doen, want hij heeft me doen walgen : zijn adem stinkt als bedorven vleesch.

Nauwelijks had zij die woorden gesproken, of een vreeselijk gehuil deed zich hooren, aan de deur der kleine hut, zoo hevig, dat de kleine woning als bij het geluid daverde...

— Hij is het ! kreet Aguthia, zoo bleek als een doek. Hij is het en hij heeft het gehoord.

Het geluid van den tijger deed zich nog verscheidene malen hooren, doch werd zwakker en zwakker, zoodat de verschrikte lieden vernamen dat het dier zich verwijderde...

Dagen en dagen verliepen...

In den omtrek werd weer jacht gemaakt op den tijger, maar het dier was niet te ontdekken.

Aguthia durfde niet meer buiten in de velden wandelen en kwam nog alleen in den tuin van het ouderlijk huis.

Eenen namiddag, dat vader en moeder met hare zes zusters op het veld arbeidden, sprong de tijger over de afsluiting van den tuin, wierp zich op het meisje, en als 's avonds hare huisgenoten terug kwamen, vonden ze Aguthia vreeselijk verscheurd in den hof...

Van toen af, vreten de tijgers, die vroeger alleen dieren aanvielen en tot voedsel namen, ook menschen, en bij voorkeur jonge meisjes...

— Een gekke geschiedenis, zei Steadily.

— Dan hebben wij niet veel te vreezen, meende de Rosse, want wij hebben geene jonge meisjes bij ons.

— Ja, sprak Donsdeele, maar als die er niet zijn, vreten de tijgers ook jonge mannen. Ge moet niet te veel betrouwen hebben in dit volksverhaal, en als de tijger met zijnen geurigen adem langs uwen kant komt, moet ge hem maar op een kogel onthalen.

— Daar moogt ge op rekenen, zei de Rosse.

— Ik heb het verhaal wat te kort gemaakt, deed de minister opmerken... Wij hebben nog zeker een kwaartuurs te rijden, eer we 't jachthuis van den vorst in 't zicht krijgen... En de weg tusschen de velden is zoodanig eentonig..

Hij wenkte een officier, die achter hem reed, en die dadelijk zijn paard naast dat van Donsdeele deed stappen.

— Ik stel u Ammat voor, die 's konings lijfwacht aanvoert, sprak Donsdeele, uit een der oudste adellijke geslachten van Siam spruit en een dichterlijken verteller is, zooals we er in gansch Engeland geen kennen... Weet ge niets nieuws dat ons genoegen zal doen ?... Hij spreekt zoo goed Engelsch als wij, Mijnheeren...

— Dat is niet moeilijk, dacht de Rosse.

— Ik heb dezen nacht wel iets met open oogen gedroomd, zei Ammat, maar ik weet niet of het aan die heeren zal bevallen.

— Wij luisteren.

— Het is eene Chineesche geschiedenis en er komen geene wilde dieren in.

— Dat is niet noodig...

— Het is van de dochter Li-Chem's en den zoon Tsu Cham's.

— Dat belooft belangwekkend te wezen. Als il u bidden mag, Ammat, laat er ons niet langer op wachten.

En de Siameesche officier begon zijn verhaal :

— In 't land waar de theeplanten zoo talrijk bloeien en de zijdewormen in benden hunne popjes spinnen, leefde een dan en die heette Li-Chem.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twee Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.		Bladz.
I.	De Ontvluchting	1
II.	Het opgelichte kind	5
III.	De wijde wereld in!	7
IV.	Een nieuw leven	12
V.	De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI.	John M. Steadily en zijn knecht	19
VII.	Nogmaals te laat	23
VIII.	De heer Daks en het toeval	26
IX.	De « Zeemeeuw »	42
X.	Kapitein Onion's misdaad	48
XI.	In den storm	57
XII.	Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII.	Een avontuur van Mol	70
XIV.	Wat de Rosse ontdekt had	80
XV.	Voor tien meters koperdraad!	88
XVI.	De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII.	Het stond geschreven!	106
XVIII.	Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX.	Het doel van John M. Steadily	125
XX.	Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI.	De toekomst van den Rosse	139
XXII.	In het Boerenkamp	144
XXIII.	Hoe Janneken een held werd	153
XXIV.	Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV.	Naar de Zuidpool	166
XXVI.	De Zuidpool	180
XXVII.	De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII.	De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX.	Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX.	Naar den Oceaan!	207
XXXI.	Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII.	Peter Pil en de schat	235
XXXIII.	Naar Auckland!	245
XXXIV.	Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV.	Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI.	De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.		Bladz.
XXXVII.	Hoe de Rosse verloren geraakte	279
XXXVIII.	Bij de Wurgers	288
XXXIX.	De straatjongen en het straatmeisje	299
XL.	Kearloff, de Nihilist	317
XLI.	Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII.	Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden	350
XLIII.	In handen van de Russen	366
XLIV.	Te Londen!	377
XLV.	Een kranige vrouw	380
XLVI.	Bannelingen!	396
XLVII.	Mislukt!	424
XLVIII.	Vrij!	442
XLIX.	Eene oude kennis	448
L.	Van een deugniet van een Chinees	456
LI.	Onder den invloed van het magnetisme	463
LII.	Een avontuur te Kaskar	470
LIII.	De lotgevallen van Pil	480
LIIIa.	Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV.	De Fakir	541
LV.	Een nacht te Aden	549
LVI.	Bij de Turken	558
LVII.	De Roode Edelsteen	566
LVIII.	Victoire en haar grootvader	573
LIX.	Spoorloos verdwenen	580
LX.	De Agence Queepère y Condaros	588
LXI.	Teruggevonden en weer verloren	598
LXII.	De geschiedenis van Queepère y Condaros	607
LXIII.	De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV.	De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV.	Op weg naar het gebied van den Zonnegod	680
LXVI	De kluizenaar der Savannen	680
LXVII.	Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII.	Het woud in het water	699
LXIX.	De stad van den grooten toovenaar	714
LXX.	De Heerscheres	722
LXXI.	De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII	Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII	Op weg naar het vaderland	742
LXXIV	De laatste hinderpaal	746
LXXV	Einde goed, alles goed	762